

Arrest

nr. 192 901 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2016 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven (bijlage 13). Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd door de Raad bij arrest nr. 168 286 van 25 mei 2016.

Op 18 april 2016 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[T.A.] [...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 24.04.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.03.2013.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“Schending van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 8 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van de artikelen 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en schending van het recht op verdediging;”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- . 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artike/74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- . artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

. artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.03.2013.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Terwijl,

Vooreerst het Bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd betekend aan de verzoekende partij op 3 maart 2016, bij Arrest nr. 168 286 van 25 mei 2016, werd vernietigd;

En terwijl,

Verder art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voorschrijft dat eenieder recht heeft op een behoorlijk bestuur en dat dit recht behelst, het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem/haar een voor hem/haar nadelige individuele maatregel wordt genomen;

Dat in casu de verzoekende partij geenszins werd gehoord en dat, indien dit het geval zou geweest zijn, de verzoekende partij had kunnen wijzen op het feit dat hij op een welbepaald adres sinds vele jaren een gezin vormt met een Belgische onderdane, die hem niet naar het buitenland kan volgen, omdat zij een kind ten laste heeft, uit een vorige relatie;

Dat het dus volstrekt verkeerd is dat de verzoekende partij geen gekend adres zou hebben en dat er uiteraard geen enkel gevaar voor onderduiken is in casu;

Dat de vermelding dat de verzoekende partij verklaart dat zij zou gehoord zijn, niet overeen stemt met de werkelijkheid;

Dat er bij het nemen van een beslissing, die repercussies kan hebben voor een kind, steeds en op de eerste plaats rekening dient gehouden te worden met de belangen van het kind (art. 24 van het Handvest);

Dat bijgevolg deze procedure zonder deze onregelmatigheid, een andere afloop had gehad;

Dat het hoorrecht een essentieel onderdeel uitmaakt van het recht op verdediging, dat in casu werd geschonden;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene moet horen, alvorens het verblijfsrecht te beëindigen (Hof van Justitie, 11/121/2014, C-249/13, Khaled Boudjlida/Frankrijk; R.v.St. Arrest 230.257 dd. 19-02-2015);

Dat de verzoekende partij geen inkomsten heeft en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand bekomen heeft;"

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werden geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij niet betwist niet in het bezit te zijn geweest van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

2.5. Verzoekers kernbetoog is dat hij niet is gehoord en dat mocht hij zijn gehoord, hij had kunnen wijzen op het feit dat hij sinds vele jaren een gezin vormt met een Belgische onderdaan en haar kind. Hij verwijst in dit verband naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.6. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoeker de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

2.7. In het administratief dossier bevindt zich een “*administratief verslag: illegaal verblijf*” dat opgesteld werd door de Federale Politie op 18 april 2017. Onder het kopje “*verhoor van de betrokkene*” kan het volgende worden gelezen: “*Betrokkene kan geen informatie meedelen omtrent zijn gang van zaken. Over de bestemming en zijn reisweg kan betrokkene niets meedelen aan opstellers.*” Onder het kopje “*Informatie over een gerechtelijk feit betreffende de betrokkene*” kan worden gelezen: “*Betrokkene kan ons ook geen specifieke woonplaats meedelen.*” De Raad kan niet anders dan concluderen dat verzoeker derhalve de kans heeft gehad zijn persoonlijke situatie uit de doeken te doen, maar deze niet heeft gegrepen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen, “*Dat de vermelding dat de verzoekende partij verklaart dat zij zou gehoord zijn, niet overeen stemt met de werkelijkheid.*” Verzoeker is tevens slecht geplaatst om in het verzoekschrift op te werpen wat hij allemaal zou hebben meegedeeld, mocht hij zijn gehoord. Verzoeker toont bovendien op geen enkele concrete wijze aan dat hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing samenwoont met een Belgische onderdaan en haar kind en hij geeft geen informatie over hun identiteit noch over hun verblijfsadres. Hij toont ook niet aan dat hij een zodanige band heeft met het kind van deze Belgische onderdaan dat de verwerende partij op grond van artikel 24 van het Handvest de verplichting had om dienaangaande te motiveren. Gelet op het voormelde ligt ook geen schending voor van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest, geschonden geachte bepalingen die verzoeker trouwens ook niet concreet uitwerkt.

2.8. De bestreden beslissing bevat voorts twee motieven voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een uitvoeringstermijn van 0 dagen. Het eerste motief steunt op de toepassing van artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt met name vast, “*Betrokkene heeft*

geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.03.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.” Samen met verzoeker dient de Raad vast te stellen dat dit motief niet overeind kan blijven gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2013, dat verzoeker betekend werd op 4 maart 2013, vernietigd werd door de Raad bij arrest nr. 168 286 van 25 mei 2016.

2.9. De vraag stelt zich dan of het tweede motief voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een uitvoeringstermijn van 0 dagen, met name de toepassing van “*artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*” overeind blijft. Te dezen volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.8. Hieruit blijkt dat verzoeker bij zijn gehoor door de Federale Politie op 18 april 2017 geen specifieke woonplaats heeft kunnen meedelen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen “*Dat het dus volstrekt verkeerd is dat de verzoekende partij geen gekend adres zou hebben en dat er uiteraard geen enkel gevaar voor onderduiken is in casu;*”.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA